

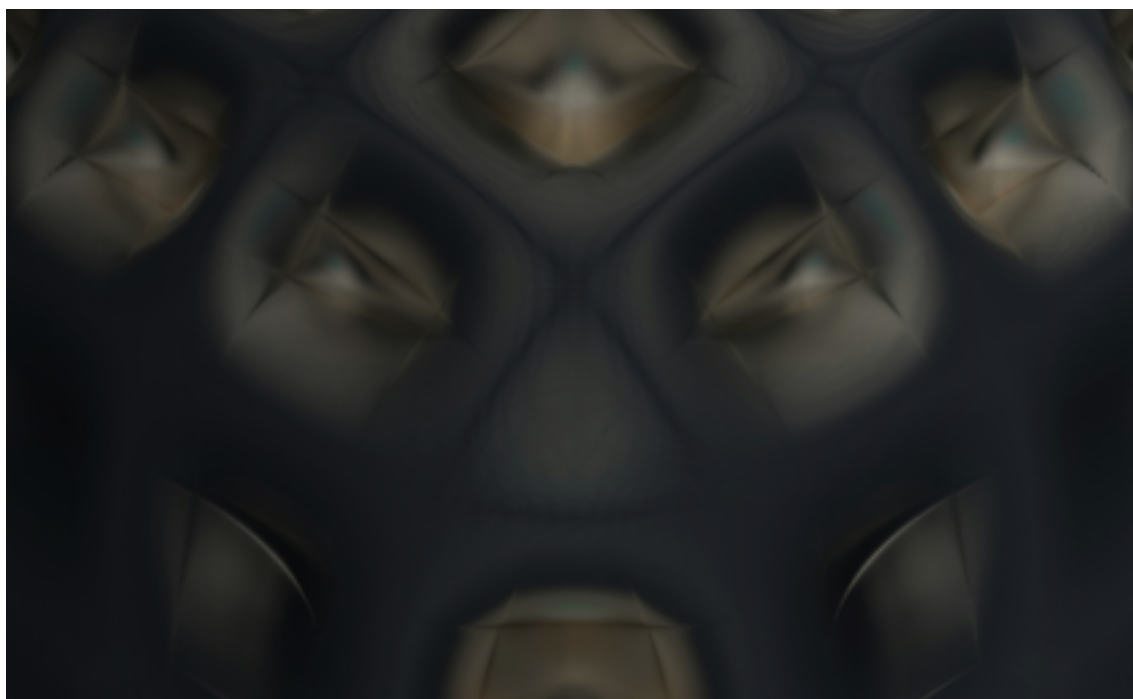
Interacció en relleu — D'El crit a l'emoji: què perdem i què no quan tot circula?

Publicat per [Interacció](#) [1] el 12/05/2026 - 11:12

Relectura crítica d'una imatge que ja no es deixa contenir pel seu context

L'article, *De l'Skrik a la screen : com circulen les imatges*, publicat a Interacció el 2018 partia d'una intuïció clara: la potència d'una imatge com *El crit* no es pot separar del seu context, de les capes simbòliques i històriques que li donen densitat, ni dels dispositius museístics, educatius i crítics que en legitimen i orienten la lectura. La circulació, en aquell marc, apareixia sobretot com un risc: la repetició i la simplificació podien erosionar aquesta densitat fins a convertir l'obra en un signe recognoscible però cada cop menys llegible. El valor residia, en bona mesura, en la fixació: en la possibilitat de tornar a situar la imatge en un marc estable d'interpretació.

El desplaçament que s'ha produït des d'aleshores no és només una acceleració quantitativa. Té a veure amb el règim mateix en què operen les imatges. Les infraestructures digitals: plataformes, interfícies de missatgeria, algorismes de visibilitat, economies de l'atenció, no només permeten que les imatges circulin més, sinó que les converteixen en unitats manipulables, retallables, reenviables i reutilitzables, integrades en fluxos comunicatius quotidians. La captura, el meme, l'sticker o l'emoji no són derivacions anecdòtiques d'una obra: són formes específiques de circulació i ús. La imatge deixa de ser només una peça situada per esdevenir també una forma disponible. No és només que viatgi: és que es transforma en el viatge.

La imatge ja no es fixa: es replica, es desplaça i es transforma en el seu propi ús.

Això obliga a rellegir amb precisió el marc original. La idea que la circulació erosiona el sentit continua sent parcialment operativa, però ja no és suficient per descriure què està passant. En aquest nou règim, la descontextualització no implica necessàriament desaparició del sentit, sinó la seva redistribució en altres usos, codis i intensitats. Quan una imatge com *El crit* esdevé emoji, no conserva la seva complexitat ni la seva historicitat, però tampoc queda anul·lada: es reactiva com a dispositiu expressiu, inserit en pràctiques socials que

no passen per la mediació institucional ni per la lectura experta.

El que ja no podem dir igual és que el problema sigui només la banalització. Aquest diagnòstic, que tenia sentit en un ecosistema centrat en la preservació, la interpretació i la centralitat del context, es queda curt davant d'un escenari en què les imatges operen en múltiples registres simultanis. La qüestió ja no és només si perden sentit, sinó quin tipus de sentit guanyen, qui l'activa i en quins circuits es fa efectiu.

I aquí és on apareix la fricció amb les pràctiques actuals. Quan una política cultural continua situant el valor en l'obra fixada i en la seva mediació institucional, però no disposa d'eines per llegir, seguir o intervenir en els circuits de circulació on aquestes mateixes imatges segueixen actives; ni ho reflecteix en criteris d'avaluació o en indicadors, no només arriba tard: està operant amb un marc que ja no descriu completament el camp cultural que pretén governar.

Aquesta tensió desplaça la funció de la mediació. Ja no es tracta només d'explicar o contextualitzar una obra, sinó de llegir circulacions, d'interpretar usos i de reconèixer com les imatges es resignifiquen fora dels equipaments, sovint sense passar ni per la programació ni per la recepció cultural formal. El públic, en aquest escenari, no és només receptor: és operador. Utilitza, transforma, retalla, reaplica i redistribueix.

El desplaçament és també institucional. Si una part significativa de la vida cultural es produeix en aquests circuits informals i distribuïts, les eines habituals: programació, producció, assistència i mediació formal, només capten una part del fenomen i tendeixen a deixar fora justament allò que avui continua generant ús, reconeixement i circulació simbòlica. La pregunta no és si les institucions han de competir amb aquests espais, sinó si són capaces de reconèixer-los com a part del mateix ecosistema cultural i, sobretot, si poden fer-ho sense reduir-los immediatament a lògiques de programació o captura institucional.

Aquesta transformació impacta directament en les polítiques culturals locals: desplaça què es considera activitat rellevant, què es fa visible i, sobretot, què queda sistemàticament fora del radar institucional.

Rellegit avui, l'article de 2018 no perd vigència; revela un límit. Ens ajuda a entendre què es volia protegir, però ja no és suficient per orientar què cal observar, interpretar i decidir ara. I això obre una pregunta que ja no és només conceptual sinó operativa: com es governa culturalment allò que no es fixa, que no es programa i que, malgrat tot, continua produint sentit i ús col·lectiu? Amb quins instruments ho estem intentant fer avui?

Article original

Interacció. (2018, 01 juny) [De l'Skrik a la screen : com circulen les imatges](#) [2]

Categories: Interaccio en relleu

Categories: Sèries editorials

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: avaluació de polítiques culturals

Etiquetes: cultura digital

Etiquetes: pensament cultural

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2026/04/ir-screen>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/blogs/2018/liskrik-screen>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/10488>